

Ville Suorsa

Hail The Monsters -levyn kitarismi

Onko rock-kitaroinnissa jo kaikki tehty?

Metropolia Ammattikorkeakoulu

Muusikko (AMK)

Pop/jazz-musiikin koulutusohjelma

Opinnäytetyö

25.05.2013

<p>Tekijä(t) Otsikko</p> <p>Sivumäärä Aika</p>	<p>Ville Suorsa Hail The Monsters –äänitteen kitarismi. Onko rock-kitaroinnissa jo kaikki tehty?</p> <p>25 sivua + 1 liite 25.5.2013</p>
Tutkinto	Muusikko (AMK)
Koulutusohjelma	Pop/jazz-musiikin koulutusohjelma
Suuntautumisvaihtoehto	Muusikko (kitara)
Ohjaaja(t)	<p>Lehtori Jukka Väisänen Lehtori Harri Louhensuo</p>
<p>Opinnäytetyöni aihe oli For The Imperium –yhtyeeni <i>Hail The Monsters</i> –levyn kitararai- tojen tarkastelu. Äänitimme levyn kesällä 2012 äänittäjä/tuottaja Kari “Huikka” Huikurin kanssa Scandal Recording –studiossa, Helsingin Oulunkylässä. Levyn miksasi Miitri Aal- tonen Falcon’s Nest –studiossaan ja masterointi tapahtui Finnvox –studiolla Mika Jussilan toimesta.</p> <p>Työssäni tarkastelin soitto- ja musiikinteko-filosofioitani yleisesti sekä pureuduin joihinkin kappaleisiin tarkemminkin nuottikuvaa apunani käyttäen. Käsittelin mm. ajatuksiani säveltäjänä, esituotantoprosessia sekä kitarismiani. Koska tutkin omaa työskentelyäni, oli lähestymistapani aiheeseen hyvin pohdiskeleva ja narratiivinen.</p> <p>Nuottikuvan lisäksi liitteenä on myös <i>Hail The Monsters</i> –levy, josta kaikki opinnäytetyössäni käsitellyt sävellykset löytyvät.</p> <p>Minun on vaikea itse arvioida onnistumistani nöyrissä yrityksissäni luoda jotain uutta, omaa jalanjälkeä. Kuitenkin voin todeta että saatan olla matkalla oikeaan suuntaan.</p> <p>Toivon työni tuovan lisäarvoa ja lisätietoa sellaisille lukijoille, jotka ovat kiinnostuneet yhtyeeni musiikista ja rock-kitaroinnista.</p>	
Avainsanat	Säveltäminen, sovittaminen, kitara, äänittäminen, studio

Author(s) Title	Ville Suorsa My Guitar Playing in <i>Hail The Monsters</i> –Recording. Has Everything Been Done in Rock Guitar?
Number of Pages Date	25 pages + 1 appendice 25 May 2013
Degree	Bachelor of Music Education, Bachelor of Music
Degree Programme	Pop & Jazz Music
Specialisation option	Musician, guitar
Instructor(s)	Jukka Väisänen M.Mus, Harri Louhensuo
<p>The subject of my thesis was to review my guitar playing on For The Imperium's <i>Hail The Monsters</i> –album. The album was recorded with sound engineer/producer Kari "Huikka" Huikuri in Scandal Recording. It was mixed in Falcon's Nest Studio by Miitri Aaltonen and mastered in Finnvox by Mika Jussila.</p> <p>In my work I examine my playing, my working methods in the studio, pre-production and overall musical philosophies but also concentrate on few pieces in more detail. These pieces and their guitar sheets can be found attached to the thesis. Because I am reviewing my own working methods, my approach to the subject is narrative and reflective.</p> <p>It's hard to estimate how did I succeed in my humble attempts in creating my own musical footprint. I can just state that I might be on my way to the right direction.</p> <p>I hope that my work will bring value to readers who are interested in my band's music and rock guitar playing.</p>	
Keywords	Composing, arranging, guitar, recording, studio

Sisällys

1	Johdanto	1
2	Oman kitarismini ja esikuvien esittelyä	1
2.1	Esikuvien esittelyä	1
2.2	Oma kitarismini	3
3	Opinnäytetyön keskeiset käsitteet	4
3.1	Sähkökitarismi ja sen uudistaminen	4
3.2	<i>Hail The Monsters</i> –äänitteen tekotapojen tarkastelu	5
4	Esituotanto ja studioäänitykset	6
4.1	Esituotanto	6
4.2	Rytmikitarasoundin tekeminen	7
4.3	Työskentelytapani kitaroita äänitettäessä	8
5	Sävellysten esittelyä	9
5.1	Take A Breath, Now You're Going To War	9
5.2	Northern Rampage	14
5.3	Frndshp Is Over! P.S. Say No More	16
5.4	Heaven Shall Fall/ Hell Will Return	20
6	POHDINTA	23

Liitteet

Liite 1. *Hail The Monsters* CD-levy

1 Johdanto

Tässä opinnäytetyössä käsittelen kitaratyöskentelyäni For The Imperium -yhtyeen *Hail The Monsters* -levyllä. Tarkastelen aihetta paitsi soitannolliselta kantilta mutta myös säveltäjän näkökulmasta ja yritän selvittää olenko pystynyt luomaan jotain relevanttia rock-kitarismiin.

For The Imperium on vuonna 2008 perustettu yhtye jonka musiikki on sekoitus raskasta rockia, metallia, progea ja hardcorea. Yhtyettä on levyarvosteluissa verrattu mm. Faith No Moren, Dillinger Escape Planin ja Queenin kaltaisiin orkestereihin. Merkittävin yhteinen tekijä edellä mainittuihin yhtyeisiin on lieenee genererajoja rikkova tyyli. Yhtyeessä vaikuttavat lisäksi: Hakim Hietikko – laulu, Tuomas Rauhala – rummut ja Jyri Helko – basso. Tärkeä hahmo yhtyeen tuotannon takana on ollut myös äänittäjä ja tuottaja Kari Huikuri. Yhtye on julkaissut kaksi omakustanne-ep:tä ja kaksi pitkäsoittoa Warner Music Finlandin, Lifeforce Recordsin ja Graphite Recordsin kautta.

Yritän tutkimuksessani tuoda esille sellaisia kitararaitoja, joissa koen päässeeni lähimmäksi pyrkimystäni luoda jotain uutta tai relevanttia. Tutkimukseni on pitkälti pohdinnallinen eikä sisällä juurikaan ehdottomiin tosiasioihin perustuvia toteamuksia vaan lähinnä omia huomioitani. (Narratiivinen analyysi 2011, [www](#); Kerronnallinen tutkimus 2011, [www](#)). Liitän tutkimukseeni myös tarkemmin tarkastelemieni kitararaitojen transkriptiot sekä *Hail The Monsters*- cd:n (liite 1)

2 Oman kitarismini ja esikuvien esittelyä

Oma kitarismini on muovautunut nykyiseen olomuotoonsa radikaaleimmin juuri For The Imperium -yhtyeen olemassaolon aikana. Yhtyeen myötä olen kenties päättänyt soittamaan enemmän musiikkia kuin kitaraa. Esittelen tässä kappaleessa soittotyylini rakennuspalikoita.

2.1 Esikuvien esittelyä

Jos oletetaan että For The Imperium -yhtye kategorisoidaan laajan metalli-käsitteen alle, koen olevani susi lampaan vaatteissa. Olen soittanut, opetellut ja transkriboinut melkein

kaikkia muita For The Imperiumin musiikissa ilmeneviä tyyllilajeja paitsi metallia ja sen eri alalajeja. Toki olen mennyt myös mukavuusalueideni ulkopuolelle, esim bebopin äärelle ja koen senkin jollain tavalla vaikuttaneen soittooni vaikkei se ilmiselvästi välttämättä kuulu-kaan. En ala opinnäytetyössäni tekemään mitään tarkkaa, kronologista erittelyä kaikesta kuuntelemastani ja opettelemastani mutta mainitsen tässä kappaleessa suurimmat vaikutta-jani.

Muistini mukaan ensimmäinen yhtye, jota olen kuunnellut tiedostaen mitä kuuntelen, oli yhtye nimeltä Motörhead. Olin kuusivuotias ja sain kyseisen yhtyeen kokoelmäänitteen C-kasetilla joululahjaksi. Siitä siirryin hyvin nopeasti isäni serkun C-kasetille äänittämään Thin Lizzyn kokoelman ja Chicagon kautta Metallicaan, jota oikeastaan pidän suurimpana yksittäisenä syynä kitaransoiton aloittamiseen. Juureni ovat siis alunperin perinteisen thrash- ja speed-metallin (joita Metallica alkupään tuotanto edustaa) ja hard rockin ytimessä. Ehkä juuri Chi-cagon kuunteleminen avasi korvani jo alkuvaiheessa myös popahtaville ja jopa jazztahtaville tyyliille. Olen suhteellisen varhain myös todennut että tietynlainen groove ja svengi ei ole pelkästään tiettyjen tyyllilajien yksinoikeus vaan sitä esiintyy jopa heavy metallissa. Tästä oivana esimerkkinä vaikkapa Pantera –yhtye.

Jos lapsuuteni kului Metallica ja Megadethin kaltaisten yhtyeiden tuotantoa kuunnellessa ja matkiessa, oli murrosikään tullessa jo hieman eri sävelet. Led Zeppelin, Black Sabbath, Uriah Heep, Rainbow ja muut 60-luvun lopun ja 70-luvun rockin jättiläiset tekivät varsinkin orastavaan säveltäjä-identiteettiini lähtemättömän jäljen. *Kashmir*-, *The Wizard*-, *Bird Of Prey*- ja *I Surrender* –sävellysten kaltaiset, mammuttimaiset rock-klassikot ovat tehneet mi-nusta eeppeisyyden äänenkantajan. Toisaalta orastava kiinnostus fuusioon ja progeen heräsi minussa jo tuolloin, lähinnä Frank Zappan alkupään tuotantoa kuunnellessa. Ainoa 80-lukulainen yhtye mitä tuolloin kuuntelin oli Guns N' Roses. Se teki yhtäläillä suuren vaikutuk-sen kuin edeltäjänsä 60- ja 70-luvuilla, mutta muu 80-lukulainen rockmusiikki ei koskaan in-nostanut samalla tavalla.

Lukioikään ja nuoreen aikuisuuteen tullessani progressiivinen musiikki, heavy metal, jazz-rock ja myös pop olivat jo päässeet monipuolistamaan musiikkimakuani. Dream Theater –yhtyeen tyyli yhdistää esikuviansa Rushin ja King Crimsonin kaltaista progea raskaaseen metalliin, poppiin ja valtavaan soitin-virtuositeettiin on ollut yksi soittohistoriani vaikuttavim-mista ulkopuolisista tekijöistä. Muunmuassa In Flames- ja Soilwork –yhtyeiden liputtama gö-teborg metal (joka oli iso tekijä melodisen death metallin popularisoinnissa) vaikutti aggres-siivisuudellaan ja energiallaan. Chick Corea Elektric Band- ja Return To Forever –yhtyeiden

sekä erilaisten "all-star"-kokoonpanojen äänittämät jazz-, rock ja fuusio-levytykset olivat täysin uutta nuorille korvilleni ja kiehtoivat lähinnä huikean taitotasonsa takia. Myös kitarasankari-hahmot olivat tässä vaiheessa kovassa kuuntelussa. Heidän joukossaan esimerkiksi Eddie Van Halen, Nuno Bettencourt, Steve Vai, Steve Lukather, Yngwie Malmsteen, Paul Gilbert ja edelleen monet muut.

Aikuisena musiikin ammattiopiskelijana ja ammattimuusikkona olen huomannut kuuntelevani niin paljon erilaista musiikkia jo työnikin puolesta, etten kaikesta enää välttämättä ota kuuluvia vaikutteita omaan soittooni. Pyrin jopa välttämäänkin sellaista tyyllistä sillisalaattia, josta ns. "opistomuusikkojen" (joihin kaiketi itsekin lukeudun) musiikki kärsii. Täytyy silti mainita että etenkin country- ja hiphop-musiikki ovat vaikuttaneet muusikkouteeni, kitarismiini ja jopa säveltäjäyyteeni viime vuosina. For The Imperium -yhtyeen jäsenenä olen varmasti tietyllä tapaa jäävi puhumaan tyylien pursuavasta kirjosta, mutta en koskaan laita eri genrejä tehosekoittimeen itseisarvona, vaan pyrin tekemään kaiken sävellysten ehdoilla. Onnistumisprosenttiani tässä asiassa minun on hankala itse arvioida.

2.2 Oma kitarismini

Olen tähän mennessä kulkenut muusikon ja musiikin kuuntelijan polkuani 20 vuotta ja leimallisina asia siinä on ollut matkani kitaristista musiikintekijäksi. Aloittaessani ja pitkälle nuoreen aikuisuuteeni koin musiikin hyvin vahvasti pääinstrumenttini kautta. Jo muutaman vuoden ajan olen liukunut, vahingossakin, kohti sellaista tilaa jossa musiikki tulee ennen instrumenttia ja säveltäjä-minä ennen instrumentalisti-minää. Tämä ei ole varmaankaan lainkaan poikkeuksellinen ilmiö ikäisissäni muusikoissa ja juuri tätä rakastan musiikin tekemisessä: joitakin asioita ei voi kiirehtiä vaan ne tapahtuvat pitkän prosessin kautta, ajan kanssa. Teini-ikäisen minäni mielestä olisi varmaan mullistavaa kuulla aikuisen minäni sanovan että sävellyksessä ei tarvitse välttämättä olla kitararaitaa - edes itse tekemässäni sävellyksessä. Tai että sävellykseen tehdään kitarasoolo vain jos se sitä kaipaa, ei itseisarvona.

Olen silti tyytyväinen, että olen jaksanut nuorempana tahkota mielettömän määrän työtunteja soittotekniikan ja kitarismin eteen. Nykyään kun musiikillinen toimintani keskittyy enemmän säveltämiseen, keikkojen tekemiseen, biisien opettelemiseen ja myös ajatustyöhön, on vahva tekninen pohja kultaakin kalliimpi työväline. Varsinkin kun ilmaisutapani, etenkin For The Imperium -yhtyeessä, on varsin monimutkainen, vaativa ja jopa eklektinen. Täytyy silti todeta

että on onneksi edelleen kausia jolloin nautin suuriin toistomääriin perustuvien harjoitteiden tekemisestä.

Ajan myötä olen myös oppinut olemaan armollisempi itseäni kohtaan. Pysin olemaan ajattelematta esimerkiksi että ”minun täytyy osata nämä asiat siihen mennessä kun täytän 30 vuotta”. Annan myös itselleni oikeuden soittaa silloin tällöin huonosti. Vaikka pyrin ammattimaisuuteen ja tiettyyn suoritusturvallisuuteen, en voi joka keikalla soittaa taitojeni huipulla. En voi myöskään antaa tietynlaiselle pelolle valtaa tehdessäni musiikkia.

”Though music is commonly regarded as a gift from the gods, many suffer great pain and fear in attempting to play it. But this fear is quite irrational. Some of us play as if there were a gun being held to our head, and there usually is because we’re holding it! We assess our self-worth with every note, or with every stroke on the canvas; it doesn’t matter which art form we are talking about. Enslaved by ego, we are encased in fear. What are the consequences of playing poorly? Nothing really, compared with the consequences of, say, jumping off a cliff.” (Werner 1996, 50)

Tulevaisuudessa näen tieni jatkuvan yhä enemmän siihen suuntaan, jossa säveltäminen, sovittaminen, jopa tuottaminen ja ylipäättään musiikin ehdoilla soittaminen valtaa alaa tekemisissäni. For The Imperium –yhtyeen tyylisistä yhtyeistä on tullut iät ja ajat paljon virtuoosia ja kitarasankareita. En näe itseäni sellaisena enkä koe sitä itselleni luontevana roolina vaikka varmasti osa kuulijoista voisi musiikistamme näin päätellä. En toki kokisi sellaista leimaa ahdistavana tai vääränä mutten määrätietoisesti pyri siihen.

3 Opinnäytetyön keskeiset käsitteet

Mielestäni For The Imperium –yhtyeen lokeroiminen metalliyhtyeeksi olisi mahdottoman kapeakatseista enkä siksi ala vertailemaan sitä metallimusiikin perinteen kulmakiviin tai esitelmään metallimusiikin historiaa. Jos ryhtyisin edellämainittuun, joutuisin käymään myös läpi koko muun kevyen musiikin historian, joka on vaikuttanut musiikkiimme. Se ei liene ole tarkoituksenmukaista. Sen sijaan voin tuoda esille seikkoja tekotavoista, joilla *Hail The Monsters* –levy on tehty ja tutkailla sitä kautta mahdollisia eroja muihin rock-äänitteisiin ja niillä esiintyvään kitarismiin.

3.1 Sähkökitarismi ja sen uudistaminen

On ehdottoman selvää että oma kitarismini *Hail The Monsters* –levyllä pohjautuu yksinomaan sähkökitaransoiton perinteisiin (vrt. klassinen kitara). Levylle on äänitetty täydentäviä

kitararaitoja akustisella kitaralla mutta soittotyylini perustuu silläkin saralla rock- ja pop-perinteisiin.

Luulen että ”sähkökitarismien uudistaminen” on minulle terminä, ainakin toistaiseksi, liian mahtipontinen ja kunnianhimoinen. En varmastikaan ole keksinyt millään sähkökitaransoiton osa-alueella pyörää uudestaan, mutta olen sekä soittajana että säveltäjänä pyrkinyt tuomaan soittotyyliäni esille sellaisessa ympäristössä, missä sitä ei ole totuttu kuulemaan. Uskonkin että kaikenlainen uudistaminen sähkökitarismien saralla tapahtuu tätä nykyä nimenomaan yhdistelemällä jo olevassa olevia elementtejä uudennaisiksi kokonaisuuksiksi.

Saatan esimerkiksi yhdistää U2 –yhtyeen kitaristin, The Edgen, tunnetuksi tekemää, ja Limp Bizkit –yhtyeen Wes Borlandin edelleen jalostamaa, delay¹-kitarointia muutoin tekniseen metalliin kallellaan olevan soittotyylin kanssa. Tästä esimerkkinä *Hail The Monsters* –levyn kolmas raita *Victim’s Day*. Mikään näistä tyyleistä ei kuitenkaan ole suora pastissi vaan ne sisältävät omia tunnusmerkkejäni, niin hyvässä kuin pahassakin.

Olen säveltäjänä välttänyt transkriboimasta ja opettelemasta liian tarkkaan kenenkään lempiartistini kappaleita. Haluan saada kuulemastani vain nautinnollisen kuulokuvan ja tällä tavalla sävellyspuuhiin ryhtyessäni lopputulokseen sekoittuu toivottavasti tarvittava määrä omaa ääntäni. Soittajana, etenkin improvisatorisena, olen tehnyt satoja sivuja tarkkoja transkriptioita. Transkriptiot on tehty pitkälti eri kitaristien, saksofonistien ja trumpetistien sooloista ja vieläpä sellaisten musiikkityylien parista, joista otan vaikutteita, mutta joita en suoranaisesti juurikaan soita muutoin kuin harrastusmielessä. Tällaisia tyylejä ovat mm. jazz, blues, jazz-rock ja soul. Uskon että improvisointitaitojen ylläpitäminen vaikuttaa positiivisesti myös For The Imperiumin musiikkiin. Etenkin keikkatilanteessa olemme taipuvaisia lisäämään improvisoinnin mausteita muuten niin tarkasti ennalta sovittuun sapluunaan.

3.2 *Hail The Monsters* –äänitteen tekotapojen tarkastelu

Vaikka omat ja yhtyeemme työskentelytavat, sekä esituotantovaiheessa että studiossa, ovat teknisesti samanlaiset kuin monien kollegojemme, väitän että esivalmistelujen määrä saattaa olla moninkertainen useimpiin verrattuna. Tämä ei johdu siitä, että olisimme välttämättä ah-

¹ Delay on audioefekti joka äänittää sisääntulosignaalin myöhemmin toistettavaan muotoon ja soittaa sen uudelleen ennalta määritetyn ajan kuluttua. (Wikipedia 2013, [www](http://www.wikipedia.org))

kerampia kuin muut tai kollegamme laiskempia kuin me, vaan musiikkityylimme vaatii hirvittävän määrän toistoja. Tarkkuus on toki tärkeä asia teknisesti näin haastavassa musiikissa mutta todellinen haaste lieenee piilee musiikillisemmissa arvoissa kuten groove, time ja tietynlainen yleistunnelma. Loppujen lopuksi vaikeinta taitaa em. arvojen ylläpitäminen teknisesti haastavassa musiikissa.

Pidämme laadun korkealla sekä harjoitustilanteessa että studiossa. Harjoitellessamme teemme perinpohjaista työtä toistamalla osia hirvittäviä määriä, kokeillen osia eri tempoissa ja myös puhumalla ja analysoimalla, mitä osat kulloinkin vaativat. Tämä kaikki pyritään toki toteuttamaan perinteisen rockyhtyeen toiminnan kehyksissä; meillä on soittaessa kaikesta huolimatta hauskaa. Studiossa jatkamme samanlaista pyörittelyä eikä ”ihan hyvä” käy. Luotamme kuitenkin monesti myös ensioton taikaan ja katsomme pienet tekniset epätarkkuudet läpi sormien jos oton yleistunnelma on kohdillaan. Saatamme myös vaihtaa ennalta suunniteltuja kuvioita jos osa niin vaatii. Monesti ennalta suunniteltu ei studiotilanteessa enää toimi-kaan. For The Imperium –yhtyeen kohdalla näin ollessa se johtuu yleensä siitä että kuvio on liian vaikea. Yksinkertainen on kaunista, jopa progressiivisessä musiikissa.

Merkittävä asia tekotavoissamme on myös se että soundivalintamme ovat monesti aggressiivisia, rähiseviä ja raastavia. Toisin sanoen; tarvittaessa uhraamme jonkin kuvion erottelevuutta saadaksemme luonteikkaan soundin. Monesti progressiiviset rock-, ja metal-yhtyeet päätyvät erotteleviin soundeihin, joista käy parhaiten ilmi soittajien huikea taitotaso. Emme mekään toki halua, ettei mistään saa selvää, mutta mielestäni useita kollegojemme levyjä vaivaa tietty kliinisyys ja särmättömyys. Tämä on toki vain oma mielipiteeni ja todella monien levytyksissä tietty kliinisyys toimii hienosti.

4 Esituotanto ja studioäänitykset

Esituotanto-vaihe on sekä itselleni että yhtyeelleni mahdollisuus muovata sävellyksiä rauhassa ja antaa niiden kypsyä ennen varsinaisia studio-äänityksiä

4.1 Esituotanto

Kaikki esituotanto *Hail The Monsters* –levyä varten tapahtui Logic –sekvensseriä käyttäen, kappaleiden säveltämisestä bändin sisäisiin tuotantopalaveri-ihin asti. Yhtyeelle on ominaista

jättää studioon myös aika lailla tuotannollista pelivaraa. Tällä tavalla äänityksissä on ilmennyt niin kutsuttua vaaran tuntua, joka kuuluu olennaisesti rockmusiikkiin. Sitäpaitsi kertaalleen pureskeltu maistuu aina hieman valjulta. Olen kokenut studioäänitykset aina tilaisuutena luoda uusia asioita, ennalta opitun materiaalin äänittämisen lisäksi.

On syytä raottaa myös esituotannon saloja teknisestä näkökulmasta. Äänitän demoihin ja kappaleaiheisiin yleensä midirummut, basson, muutaman kitararaidan ja kosketinraitoja ym. ohjelmointia, kappaleen luonteesta riippuen toki. Lauluraitoja emme juurikaan esituotantovaiheessa äänitä, sillä siitä ei ole ollut sanottavaa hyötyä varsinaisia äänityksiä ajatellen. Jopa päinvastaisia tuntemuksia on herännyt lauluja demotessamme. Ehkäpä niissä säilyy tietty tuoreus kun jättää liiallisen hinkkaamisen esituotantovaiheesta pois. Samoin kitararaitojen määrä on yleensä karsittu tässä työvaiheessa. Varsinkin kun puhutaan ns. "atmosfääri-kitaroista" (koen tämän termin jollain tapaa kuvaavaksi), joiden tehtävä on luoda lähinnä taustatekstuureja, olen huomannut että tietty spontaanisuus ja studiossa sovittaminen ovat vain hyvästä. Osa esituotantovaiheessa tehdyistä syntetisaattori- ja ohjelmointiraidoista on jäänyt varsinaiselle levyille mutta merkittävä osa tehdään vasta studiossa.

4.2 Rytmikitarasoundin tekeminen

Luotin levyä tehdessä perinteisiin, alalla standardisoituneisiin laitteisiin. Nauhoitin suurimman osan kitararaidoista DBZ Bolero –kitaralla, jonka kytkin joko Mesa/Boogie Dual Rectifier –vahvistimeen, Peavey 6505:een tai Marshall JCM 2000 –vahvistimeen. Kaiutinkaappeina käytin Mesa/Boogie Rectifier 4x12 – ja Marshall 1960A –kaappeja. Rytmikitararaidat äänitin pääosin kahden raidan voimin siten, että tein molempiin raitoihin hieman erilaisen soundin. Molemmissa raidoissa soitan silti täysin samat asiat. Levyn lopullisessa versiossa nämä kaksi raitaa on panoroitu selkeästi vasemmalle ja oikealle. Kahden raidan taktiikkaan päädyin sen takia että tuplausraitia tuo raskaisiin riffeihin selkeästi enemmän auktoriteettia mutta kolmas tai neljäs tuplausraitia saattaa jo tuoda tukkoisuutta yleissoundeihin. Mitä vähemmän yksittäisiä raitoja on, sitä kovemmalle ne voi levyille miksata. Myös tietynlainen ilma raitojen välissä luo illuusiota suuresta soundista. Rytmikitararaitojen lisäksi levyille on soitettu toki aiemmin mainitsemiani atmosfääri-kitaroita sekä erilaisia täytekitaroita jotka tukevat lopputulosta.

En juurikaan käyttänyt efektipedaaleita rytmikitararaitoihin vaan luotin vahvistimien omiin säätöihin. Tapanani on säätää vahvistimet äänitysstudion puolella suhteellisen kovalle, jolloin

etuastesärö saa ”tulitukea” ylioijautuvalta pääteasteelta. Joskus saatan äänittää satunnaisia raitoja samassa huoneessa vahvistimien kanssa jos tietynlainen häly, rähinä ja feedback ovat toivottuja. Pyrimme äänittäjän kanssa löytämään mahdollisimman hyvän lähtösoundin jo vahvistimesta ja täten välttämään armottoman ekvalisoinnin miksausvaiheessa. Kitarasignaalia ryyditettiin äänitysvaiheessa Empirical Labs EL8 Distressor –kompressorilla, jonka totesimme antavan rytmikitararaidoille toivotunlaista iskevyyttä.

Mikrofoni-osastolla totesimme klassisen Shure SM57 –mikrofonin useimmiten parhaaksi työvälineeksi. Tätä levyä tehdessä vertailimme kaiutinkaappien elementtejä toisiinsa hyvin perusteellisesti parhaan lopputuloksen varmistamiseksi. Hyvä niin, sillä sekä uusien että jo tovin palvelleiden kaappien kaiutinelementtien välillä saattaa olla yllättävänkin suuria eroja. Kaapin soundi on tietenkin jokaisen elementin, kaapin rungon ja tilan yhteissumma mutta kartion lähietäisyydeltä äänitettäessä hyvän elementin löytäminen voi osoittautua ensiarvoisen tärkeäksi.

4.3 Työskentelytapani kitaroita äänitettäessä

Valmistaudun For The Imperiumin äänityksiä varten aina harjoittelemalla omat, ennalta sovitut osuuteni. Tämä lähinnä sen takia että yhtyeen ohjelmisto on haastavaa ja studiossa harjoittelu on kallista ja yhteishenkeä murentavaa toimintaa. Kuten aikaisemmin mainitsin, jätämme aina studiossa myös pelivaraa sovitusten suhteen, joten aina tulee tilanteita joissa kitararaitoja pääsee keksimään lennossa.

Nykypäivänä raskaan musiikin levytyksissä kuuluu makuuni liiaksi audiosekvenssien loputtomien editointimahdollisuuksien käyttö. Pidän kyllä pitkälle tuotetuista levyistä, mutta korjailun kuuloiset instrumenttiraidat kuulostavat korvaani huonoilta. Meni ottoja kuinka monta tahansa, on silti aina lopputuloksen kannalta parempi soittaa raidat lopullisina sisään eikä ”sinnepäin” ja editoida jälkikäteen. Tietyt jutut napsahivat *Hail The Monsters* –levyä tehdessä kerralla purkkiin, joitain synnyttiin kauemmin. Raitojen ”ostopäätökseen” vaikuttaa omalla kohdallani yleensä ensisijaisesti yleisfiilis, tietynlainen rouheus ja rytmisen svengaavuus tai ”time”. Soittotekniset asiat ovat aina toissijaisia vaikka suhteellisen teknisestä musiikista onkin kyse. Äänitän lähes poikkeuksetta kuulokkeilla mutta pyrin kuuntelemaan äänitettyjä raitoja pelkästään kaiuttimien kautta. Omaan soittoonsa kriittisesti suhtautuva soittaja on taipuvainen kuuntelemaan pienimmätkin risahdukset, jotka tulevat kuulokkeista turhankin hyvin esiin.

Pyrin yleensä saamaan ainakin yhden osan mittaisia ottoja, sillä vaikka kuuntelenkin rankasti editoitua musiikkia, en halua omani kuulostavan läpeensä leikellyltä. Joskus toki joutuu nöyrytymään ja äänittämään pienimmissä paloissa. Tällaisia tilanteita tulee yleensä vastaan jos teen jo ennestään haastaviin kitaralinjoihin muutoksia lennossa. Äänittäjäme Kari Huikuri on kehittänyt aiheeseen liittyen erinomaisen termin ”naulaaminen”, joka tarkoittaa siis erinomaista soittosuoritetta. Suorituksen tasosta riippuen kuulin studiosessioissa seuraavia lentäviä lauseita: ”Jäbä on tullu naulaamaan”, ”Naulaa jo niin päästään kauppaan” tai ”All-stars nail it at first take” (löyhästi suomennettuna: ”tähtipelaajat naulaavat ensimmäisellä otolla”). Naulaamisesta onkin tullut minulle eräänlainen käsite, jonka mukaan yritän muusikon tointani hoitaa. Naulaaminen on sellaista jämää ja määrätietoista soittoa josta vapautuu hyvää energiaa ympäristöön ja joka koskettaa ihmisiä. Naulaaminen ei liity pelkästään soittotekniikkaan. Naulaaminen on ilmiö, jota esiintyy niin teknisessä death metallissa kuin bebopissakin.

5 Sävellysten esittelyä

Uskon että *Hail The Monsters* –levyn kappaleista tekemäni transkriptiot avaavat kitarismiani ja säveltäjä-minääni paremmin kuin pelkkä teksti, varsinkin niille lukijoille jotka ovat nuotinlukutaitoisia.

5.1 Take A Breath, Now You’re Going To War

Hail The Monsters- levyn avausraidan kertosäkeen kitarariffissä yhdistän roimivaa, voimakasta komppausta sekä sointukierron huomioivaa, linjamaista soittoa. Erityisesti alternate picking²-tekniikalla soitettu linja ja kertosäkeen lopun sus 2- ja sus 4- sointuhajoitukset kolmella ylimmällä kielellä ovat hatunnosto Dream Theater –kitaristi John Petruccin suuntaan. Ihailen hänen työskentelyään erityisesti yhtyeen varhaisilla *Images & Words*- sekä *Awake*-levyillä. Linjassa esiintyy jopa kromatiikkaa mihin ei turhan usein metallialan levyillä törmää.

Tämän kappaleen komppikitararaitaparin äänittämiseen käytin silloista luottokitaraani, nyttemmin murtuneen kaulan vuoksi jäähyllä olevaa, DBZ Boleroa. Vahvistinpuolella palvelivat

² Alternate picking on plektratekniikka jossa kieltä isketään vuoronperään ylhäältä alas ja alhaalta ylös.

totutusti Mesa/Boogie Dual Rectifier ja Peavey 6505. Kaappeina käytin Mesa/Boogie 4x12 Rectifier –kaappia sekä Marshallin 4x12 1960A –kaappia.

Take a Breath, Now You're Going To War

For The Imperium

[Drop D tuning] ♩ = 145 Cm/G G m A^badd9

Guitar

Guitar TAB

4 E^badd9 F m E^b/G

Gtr.

Gtr.

7 A^b B^b Cm/G

Gtr.

Gtr.

10 G m A^badd9 B^badd9

Gtr.

Gtr.

13

Gtr.

A^badd9 F add11/A

let ring

Gtr.

16

Gtr.

B^badd9 Gsus4/B

Kuvio 1. Take A Breath, Now You're Going To War kertosäe.

Kitarasoolojen äänittäminen on minulle lievästi sanottuna vastenmielistä puuhaa. Olen harvoin tyytyväinen mihinkään eikä mikään etukäteen suunnittelemani päädy koskaan levyllä asti. Tämä on toisaalta säilyttänyt tietyn spontaaniuden äänitystilanteessa mutta myös aiheuttanut suunnatonta mielipahaa. En myöskään koe perinteisiä kitarasooloja kovinkaan tärkeäksi For The Imperiumin musiikissa, joka on kaikessa koukeroisuudessaan melkoista soitinakrobatiaa ilman soolojakin.

Tämänkin kappaleen solo oli sävelletty melkein kokonaisuudessaan jo esituotantoa tehdesäni mutta studiossa hylkäsin aiemmat suunnitelmani viimeistä nuottia myöten. Päädyin mielestäni jopa hieman jazz rock- tai fuusio-vaikutteiseen lopputulokseen. Soolo koostuu ikäänkuin kahdesta osasta: alku on temaattisempi, stemmakitaran ryydittämä kuvio, jossa olen jopa malttanut käyttää toistoa tehokeinona kaikessa levottomuudessani. Loppu sisältää nopeaa tappingia herrojen Buckethead ja Ron Thal hengessä. Pidän tätä sooloa koko tähän astisen soittajaurani onnistuneimpana äänitettynä soolona, sillä se on hyvällä tavalla odottamaton ja yllättävä. Oli myös hyvä ratkaisu jättää komppikitarat taustalta kokonaan pois ja antaa möyrivälle bassolle ja rummuille tilaa. Tällä tavalla koko solo-osio saatiin hengittämään ja se kuulostaa karsitun isolta.

Take A Breath, Now You're Going To War

$\text{♩} = 145$

Guitar

Guitar

Gtr.

Gtr.

Gtr.

Gtr.

The musical score is divided into four systems, each for a different guitar part. The first system is for a standard guitar, with a tempo of 145 bpm. It features a treble clef, a key signature of two flats (B-flat and E-flat), and a 4/4 time signature. The melody is written in the treble clef, with a 's' (slide) marking above the first measure. The guitar part is written in the bass clef, with a 'T' (tapping) marking above the first measure. The second system is for a guitar, with a treble clef and a key signature of two flats. It features a melody with a '3' (triple) marking above the first measure. The guitar part is written in the bass clef, with a 'T' (tapping) marking above the first measure. The third system is for a guitar, with a treble clef and a key signature of two flats. It features a melody with a '5' (fifth) marking above the first measure. The guitar part is written in the bass clef, with a 'T' (tapping) marking above the first measure. The fourth system is for a guitar, with a treble clef and a key signature of two flats. It features a melody with a '6' (sixth) marking above the first measure. The guitar part is written in the bass clef, with a 'T' (tapping) marking above the first measure.

The image displays two systems of musical notation for a guitar solo. Each system consists of a treble clef staff (labeled 'Gtr.') and a bass clef staff (labeled 'Gtr.'). The key signature is B-flat major (two flats). Measure 7 features a treble staff with a series of eighth notes and a bass staff with fret numbers: 20, 15, 16, 18, 20, 21, 20, 18, 16, 15, 20, 18, 16, 15, 20, 15, 16, 18, 20, 21, 20, 18, 16, 15, 20, 18, 16, 15. Measure 8 features a treble staff with a series of eighth notes and a bass staff with fret numbers: 20, 15, 16, 18, 20, 21, 20, 18, 16, 15, 20, 18, 16, 15, 20. Both measures include 'tap slide' annotations above the bass staff.

Kuvio 2. Take A Breath, Now You're Going To War kitarasoolo.

Soolosoundin tekeminen oli kokeileva ja palkitseva prosessi. Kokeilin erilaisia kitaroita, vahvistimia ja pedaaleita päätyen loppujen lopuksi DBZ Bolero -kitaraani ja Marshall JCM 2000 – vahvistimeen jota ryyditin Fulltone Octafuzz –pedaalilla. Kaapin virkaa toimitti vanha luotto-pakki Mesa/Boogie. Soundista tuli mielestäni todella härski, soiva ja hyvällä tavalla ujeltava. Octafuzzin aiheuttamat kerrannaiset toivat eritoten tapping³-osuuteen hienon lisän soundillisesti.

³ Tapping eli täppääminen on tekniikka jossa kieltä soitetaan pikkauskäden sormilla (yleensä etu- tai keskisormi) painamalla kieli otelautaa vasten.

The image shows a musical score for a guitar solo. It consists of two systems. The first system is for a standard guitar (Guitar) and includes a treble clef staff with a key signature of two flats (B-flat and E-flat) and a 4/4 time signature. The tempo is marked as 145. The guitar part features a series of eighth notes and sixteenth notes, with a final note marked with a sharp sign. Below the staff are three lines of tablature labeled T, A, and B, with fret numbers 11, 8, 11, 8, 11, 8, 11, 8, 10, 8, 11, 8, 11, 8, 11, 8, 10, 8. The second system is for a guitar (Gtr.) and includes a treble clef staff with a key signature of two flats and a 4/4 time signature. The guitar part features a series of eighth notes and sixteenth notes, with a final note marked with a sharp sign. Below the staff are two lines of tablature with fret numbers 15, 13, 15, 13, 15, 13, 16, 14, 16, 14, 16, 14, 17, 15, 17, 16, 17, 15, 17, 17, 15, 16.

Kuvio 3. Take A Breath, Now You're Going To War kitarasoolo stemma.

5.2 Northern Rampage

Northern Rampage -kappaleen säkeistössä esiintyvä kitaralinja on mielestäni hyvä esimerkki kuvaamaan nöyriä yrityksiä rikastaa rock-kitarointia. Poljennoltaan hyvin backbeatmainen ja hengeltään tietyllä tapaa Panteran ja muiden samankaltaisten thrash/groove metal-yhtyeiden suuntaan kallellaan oleva osa saa omaperäisen leimansa nopeasta tapping-riffistä. Sain ajatuksen riffistä rumpukompissa esiintyvistä, tiheästä hihat- ja ride-pelteihin soitetusta kuviosta. Riffi on jopa blues-henkinen ja käyttääkin yhtä b5- ääntä lukuunottamatta vain mol-lipentatonista asteikkoja.

Tapping-tekniikkaa kitaralla käytetään yleensä pelkästään solistisessa soitossa ja huomiota herättävänä show-elementtinä. Itse olen pyrkinyt löytämään sille sijaa myös taustaelementtinä sellaisissa osissa missä se ei nouse pääosaan vaan tukee jotakin suurempaa, yhteistä lopputulosta. En ole ristiretkellä tapping-tekniikan puolesta enkä käytä sitä itseisarvona mutta pidän sitä hyvänä työkaluna legatomaisten taustakudosten ja riffien luomiseen. Käytän sitä toki itsekkin solistisessa soitossa niinkuin esimerkiksi levyn avaavan *Take A Breath, Now You're Going To War* -kappaleen kitarasoolossa.

Käytin kyseistä linjaa äänittäessäni Fender American Special Stratocasteria, jonka kytkin Marshall JCM 2000:n särökanavan kautta Mesa/Boogie Rectifier 4x12 -kaappiin. Äänitystilanteessa kävi hauska sattuma kun aloimme kuunnella soittotilasta tulevaa soundia tarkkaa-

mon monitoreilla. Avasimme epähuomiossa keskellä huonetta olevan kondensaattorimikrofonin kuunteluun, kaapin eteen asetellun dynaamisen mikrofonin sijaan. Soundi oli ihastuttavan vanhahtava, joskin vähän etäinen ja päätimme seurata vahinkomme jälkiä äänittämällä raidan pelkällä tilamikrofonilla, joka oli jäänyt kytketyksi rumpuäänityksistä. Kitaralinjaa äänittäessä halusin välttää vapaiden kielten turhalta soinnilta vaikkei tarkoituksena ollutkaan kliininen lopputulos. Tähän lopputulokseen päästäkseni tukahdutin kitaran kielet aivan satulan tuntumaan asetellulla tennissukka/hiuspanta- yhdistelmällä. On myös syytä mainita että tästä innovaatiosta johtuen äänitin kitaralinjan toinen jalka paljaana mutten osaa arvioida kuinka paljon se vaikutti lopputulokseen.

Northern Rampage

For The Imperium

[Drop D tuning] ♩ = 150

Guitar

Guitar

Gtr.

Gtr.

H = hammer-on ○ = right hand tap
P = pull-off □ = left hand tap

Kuvio 4. Northern Rampage säkeistö.

5.3 Frndshp Is Over! P.S. Say No More

Tämä sävellys on ensimmäinen, jota aloin tekemään *Hail The Monsters* –levylle ja itseasiassa kesken ensimmäisen pitkäsoittomme tekoa. Se kuulostaakin hieman siltä että toinen jalka on vielä ”vanhassa” ja toinen menossa kohti tulevaisuutta. Tämä kuuluu itselleni sekä hyvässä että pahassa. On hyvä että edelliseen albumiin syntyy tietynlainen linkki, vaikka tarkoitus on kai jollain tavalla uusiutuakin jokaisella levyllä. Ehkä tämän kappaleen kohdalla olen itsekriittisempi kuin levyn muissa sävellyksissä, varsinkin sovituksen osalta. Olen aina halunnut että musiikissamme on tietty ”flow”, eteenpäin liikkumisen tunne ja että se saa kuulijan päänsä nyökkäämään ja jalan polkemaan musiikin tahdissa, oli sävellys kuinka monimutkainen tahansa. Silti tässä sävellyksessä on paljon mielenkiintoista tutkittavaa kitarismin näkökulmasta. Otin kappaleesta nuottiesimerkeiksi intron ja ensimmäisen säkeistön rytmikitararaidat.

Intro pyörähtää käyntiin myrskyävällä kitarakuviolla, jonka aisapariksi kaavailin rytmisesti samoja polkuja kulkevan rumpukompin. Intron kolmannella kierrolla rumpukomppi muuttuu hardcore/punktyyliseksi ja soitan kitarakuvion samankaltaisena mutta dempaten⁴ enkä hypi oktaavialasta toiseen kuten kahdella ensimmäisellä ja neljännellä kierroksella. Alunperin kuvion pitikin olla soitettu kauttaaltaan kolmannen kierron tavoin mutta päädyimme tähän lopputulokseen ja hyvä niin.

Omana leimanani intron kitarakuviossa pidän eräänlaista permutaatiota, joka tapahtuu aina neljän tahdin mittaisen kuvion toisessa tahdissa, jossa C- ja D-äänillä, A-kieltä vasten, soitetut pull-offit siirtyvät 16-osan takapotkuille. Rumpali alleviivaa tätä ilmiötä soittamalla virvelirumpua näille aksenteille ensimmäisellä ja toisella kierrolla. Itseasiassa soittamme rumpalimme kanssa aika paljon ns. samaan pussiin läpi koko yhtyeemme tuotannon. Toki tuotannossamme ilmenee yhtä lailla paljon rumpalin ja basistin yhteispeliä, jonka päälle minä olen sitten oman, erillisen kitararaitani tehnyt. Vaikka olenkin tarkkaan määritellyt sen mitä ja miten introssa soitan, on koko osan suola enemmänkin siinä energiassa ja rajuudessa mikä siitä toivon mukaan välittyy.

⁴ Palm mute (arkisesti *demppaus*, engl. *damping*) on soittotekniikka, jossa kielten sointia vaimennetaan pikkauskädellä rytmisen iskevyyden aikaansaamiseksi

Frndshp Is Over! P.S. Say No More

$\text{♩} = 166$

Guitar

Guitar TAB

Gtr.

Gtr.

Gtr.

Gtr.

Palm Mute

Natural Harmonic

P.H.

Natural Harmonic

0 3 5 0 3 0 5 0 3 0 5 0 6 5 4 3 0 13 14 15 0 15 0 17 0 15 0 17 16

0 3 5 0 3 0 5 0 3 0 5 0 6 5 4 3 2 2 2 2 3 1 1 4 4 4 4

0 3 5 0 3 0 5 0 3 0 5 0 6 5 4 3 0 3 4 5 0 3 0 5 0 3 0 5 6

0 3 5 0 3 0 5 0 3 0 5 0 6 5 4 3 2 2 2 2 3 1 1 4 4 4 4

Kuvio 5. Frndshp Is Over! P.S. Say No More intro.

Intron jälkeen tulevan, ensimmäisen säkeistön kitarakuvio on näin jälkeinpäin ajateltuna kaikesti alitajuinen kumarrus ruotsalaisen *Meshuggah* –yhtyeen suuntaan. Kumarrus on nimenomaan rytminen, harmonian ja laulumelodian ollessa huomattavasti popimpi kuin Ruotsin hurjilla.

Päässäni oli pitkään soinnut säkeistön kitarakuviossa esiintyvä rytmi, joka on varmaankin jossain määrin monimutkainen mutta sisältää mielestäni vahvan neljäsosa-poljennon. Rytmin siirtäminen kitaralle oli jokseenkin haasteellista mutta sain idean harmoniaa hyvin vahvasti alleviivaavasta kuviosta. Tämän tapainen rytmi saattaisi esiintyä jonkin muunkin metalliyhtyeen tuotannossa mutta useimmiten yhdellä äänellä tai voimasoinnalla soitettuna, harmonisesti yksiulotteisempaa kitarakuviona. Erityisesti kuvion viimeiset neljä tahtia osoittavat jälleen kerran sen kuinka kiintynyt olen melodisten kitaralinjojen soittamiseen säestävänä elementtinä.

Frndshp Is Over! P.S. Say No More

$\text{♩} = 166$

Am

Guitar

Guitar

TAB

Em

Gtr.

Gtr.

Dmaj9

N.B.

N.B.

Natural Harmonic.

Am

Gtr.

Gtr.

10

3

G

Gtr.

Gtr.

C

Fadd9

F

G

Gtr.

Gtr.

Kuvio 6. Frndshp Is Over! P.S. Say No More säkeistö.

Kuvio 7. Heaven Shall Fall/ Hell Will Return kertosäkeistö.

Pääkuvion tueksi äänitin jopa hyvin pop-henkisen kitararaitaparin melko puhtaalla ja kuulaalla soundilla. Mielestäni tämä 16-osakudos sekä tukee että täydentää pääkuvion harmoniaa tavalla joka ei yhdellä kitararaidalla olisi onnistunut. Kuvion äänivalinnat liikkuvat kolmisoinnun äänien lisäksi paljolti add9- ja maj7-äänillä tuoden harmoniaan hieman enemmän avaruutta ja kokoa. Päädyin käyttämään 16-osia sillä tiheä kudos tukee mielestäni hidastempoista riffiä rytmisesti tuoden siihen hieman vauhtia.

The image displays a musical score for a guitar piece. It consists of two systems of notation. The first system is for a guitar, with a tempo marking of 173 bpm and a key signature of one flat (B-flat). The guitar part is written in standard notation on a treble clef staff, with a key signature of one flat. The tablature is written on a six-line staff below the standard notation. The second system is for a guitar, with a tempo marking of 173 bpm and a key signature of one flat. The guitar part is written in standard notation on a treble clef staff, with a key signature of one flat. The tablature is written on a six-line staff below the standard notation. The score includes chord names (Dm, F, Am, G, C) and fret numbers (0, 10, 12, 13, 14, 15, 16) indicating fingerings and positions on the fretboard.

Kuvio 8. Heaven Shall Fall/ Hell Will Return kertosäkeistö stemma 1.

Toinen kitararaita on käytännössä samaa estetiikkaa kuin ensimmäinen mutta sointuhajotukset liikkuvat ylempänä kitaran kaulalla, edelleen lisäten avaruutta ja kokoa osan harmoniaan.

Tempo: ♩ = 173

Chords: Dm, F, Am, G

Guitar TAB: 0 10 10 10 10 10 10 10, 0 10 10 10 10 10 10 10, 17 17 17 17 15 15 15 15

Gtr. TAB: 12 12 12 12 12 12 12 12, 13 13 13 13 13 13 13 13, 15 15 15 15 15 15 15 15

Kuvio 9. Heaven Shall Fall/ Hell Will Return kertosäkeistö stemma 2.

Edellä esiteltyjen kitararaitojen lisäksi äänitin vielä yksinkertaisen kuvion tukemaan bassoa ja ylipäättään tuomaan lisää alapäätä osaan. Tämän kuvion soundin rakensin siten että ryyditin Mesa/Boogie Dual Rectifier –vahvistimen särökanavaa Fulltone Octafuzz –pedaalilla. Lopputuloksena on mielestäni hyvin räyhäävä, jopa pitelemättömän kuuloinen kitarasoundi, joka toimii hienosti kun soitetaan yksinkertaisia voimasointuja. Erityisesti pidän siitä yhdistelmästä jonka tämä soundi ja kvinttikäännöksenä soitettu voimasointu yhdessä tuottavat. Myös osaa edeltävässä tahdissa tuleva pick scrape⁵-efekti on tehty tällä soundilla ja toimii mielestäni hyvänä siltana seuraavaan osaan.

Tempo: ♩ = 173

Chords: Dm, F, Am, G, C, F, G

Guitar TAB: 0 0 0 0 0 0 0 0, 3 3 3 3 3 3 3 3, 7 7 7 7 5 5 5 5, 3 3 3 3 3 3 3 3, 3 3 3 3 3 3 3 3, 5 5 5 5 5 5 5 5

Kuvio 10. Heaven Shall Fall/ Hell Will Return kertosäkeistö stemma 3.

⁵ Pick scrape on soittotekniikka, jossa plektraa liikutetaan kielten suuntaisesti punottuja kieliä vasten.

6 POHDINTA

Tämän työn tavoitteena oli tarkastella kitarismiani omissa ja For The Imperium –yhtyeeni sävellyksissä levyllä *Hail The Monsters*. Kuten jo johdannossa mainitsin, tutkimukseni on pitkälti pohdinnallinen ja lisäksi kirjoitustyylini melko intuitiivinen. Tämä toimi mielestäni, sillä tämän opinnäytetyön pihvi, varsinainen tietopohja ja jonkinlainen karkea rakennekin oli jo päässäni aloittaessani kirjoitustyön. Tämän työn hyöty mahdolliselle lukijalle löytynee tekemistäni transkriptioista ja niitä tukevasta tekstistä. Jos on perehtynyt musiikkiimme aiemminkin, voi olla mielenkiintoista lukea myös työskentelytavoistani ja musiikillisista filosofioistani.

Olemme tehneet For The Imperium –yhtyeellä nyt kolme ep:ä ja kaksi pitkäsoittoa. Vaikka perusasiat eivät juurikaan muutu (soitan edelleen enimmäkseen Les Paul –mallisilla, kaarevakantisilla kitaroilla joissa on humbucker-mikrofonit ja käytän maineikkaita, high gain-tyyppisiä kitaravahvistimia) niin musiikillisesti yhtye on kokeillut ja kokenut valtavan määrän asioita. Olemme levyttäneet kaikkea yökerho-R&B:stä black metaliin sekä shokeerataksemme että myös pysyäksemme tietynlaisen genrelokeroinnin ulkopuolella. Toki myös kitarismiani tutkaillen olen tiettyjen perusraamien sisällä kokeillut monenlaisia lähestymistapoja. Vaikka laitteisto onkin ollut aina ollut ”standardien mukainen” (tosin senkin käsitteen sisällä olen testannut eri asioita hyvin laajalti) olen upottanut metallivetoiseen musiikkiimme niin esimerkiksi pseudo-espanjalaista kitarointia kuin amerikkalaistyylistä telepikkaustakin. Minusta tuntuu että tämän yhtyeen kohdalla en voi sanoa millekkään asialle ”ei koskaan”. Kenties seuraavan levyn kitararaidat äänitetäänkin sitarilla vanhan putkiradion läpi, pakanallisten palvontamenojen käydessä taustalla.

Vaikka tiedostan olevani myös muusikkona hyvinkin keskeneräinen tekele, toivoisin silti jatkossa erityisesti kehittyväni säveltäjänä, sovittajana ja tietynlaisena tuottajana (”tuottaja”-termi saattaa synnyttää väärän mielikuvan sieluja varastavasta listahittikoneesta mutta tokihan tuotanto levyntekoon kuuluu). Tämä myös sen takia että olen huomannut musiikintekijyyteni kehittymisen vaikuttavan suoraan soittajuuteeni. Musiikkia tehdään korvilla, ei soittotekniikoilla. Koen olevani suhteellisen taloudellinen ja nopea studiomuusikko vaikken sitä paljoa For The Imperium –levytysten ulkopuolella ole harjoittanut. Toivonkin että pääsisin joskus enemmänkin työskentelemään studiossa myös muiden säveltämän musiikin parissa, sekä soittajana, sovittajana että tuottajana. Haluaisin myös kehittyä äänittäjänä ainakin siihen pisteeseen että voisin tehdä joitain äänityksiä itse, toimittaen sitten valmiit raidat levyn miksaajalle. Lopulta, aion kitaristina edelleen jatkaa erityisesti soundini ja timeni kehittämistä. Se on kehitystyötä joka jatkuu kunnes minut joskus maan lämpöön lasketaan.

On toki vaikea itse arvioida onnistuinko luomaan omaa jalanjälkeäni rock-kitarismiin tällä levytyksellä. Vaikka olen levyyn todella tyytyväinen, on todettava että kitaristina en ole vielä lähelläkään sitä tasoa että pystyisin luomaan jonkin kokonaan oman kitaraidiomini. Mutta samaan aikaan kun yhtyeeni tunnettavuus toivottavasti koko ajan kasvaa, minä kehityn. Tyydyn vain lopuksi toteamaan että saatan olla matkalla oikeaan suuntaan.

Lähteet

KIRJALLISET LÄHTEET

Kerronnallinen tutkimus. Matti Hyvärinen. [verkostodokumentti]

http://www.hyvarinen.info/material/Hyvarinen-Kerronnallinen_tutkimus.pdf (luettu 1.4.2013)

Narratiivinen analyysi. Jyväskylän yliopisto. [verkostodokumentti]

<https://koppa.jyu.fi/avoimet/hum/menetelmapolkuja/menetelmapolku/aineiston-analyysimenetelmat/narratiivinen-analyysi> (luettu 1.4.2013)

Werner Kenny 1996. Effortless Mastery: Liberating the Master Musician Within. Jamey Aebersold.

Levytykset joihin tekstissä viitataan:

Motörhead 1984. No Remorse. Bronze Records

Chicago 1981. Greatest Hits, Vol II. CBS

Metallica 1991. Metallica. Elektra Records

Pantera 1990. Cowboys From Hell. Atlantic Records

Led Zeppelin 1975. Physical Graffiti. Swan Song Records

Black Sabbath 1970. Black Sabbath. Vertigo Records

Uriah Heep 1971. Salisbury. Vertigo Records

Rainbow 1997. The Very Best of Rainbow. Polydor Records

Frank Zappa 1969. Hot Rats. Rykodisc

Guns N' Roses 1987. Appetite for Destruction. Geffen Records

Dream Theater 1992. Images and Words. ATCO Records
Dream Theater 1994. Awake. Atlantic
In Flames 2000. Clayman. Nuclear Blast
Soilwork 2002. Natural Born Chaos. Nuclear Blast
Soilwork 2005. Stabbing the Drama. Nuclear Blast
Chick Corea Elektric Band 1988. Eye of the Beholder. GRP Records
Return to Forever 1976. Romantic Warrior. Columbia
Van Halen 1978. Van Halen. Warner Bros
Van Halen 1995. Balance. Warner Bros
U2 2002. The Best of 1990-2000. Island Records
Limp Bizkit 2000. Chocolate Starfish and the Hot Dog Flavored Water. Interscope Records
Buckethead 2005. Enter the Chicken. Serjical Strike
Ron "Bumblefoot" Thal 1995. The Adventures of Bumblefoot. Shrapnel Records
Ron "Bumblefoot" Thal 1997. Hermit. Shrapnel Records
Meshuggah 1998. Chaosphere. Nuclear Blast

Liitteen otsikko

Hail The Monsters CD-levy

sisälllys:

1. Take A Breath, Now You're Going To War
2. Northern Rampage (muscles And Gasoline)
3. Victim's Day
4. Sexual Advisory
5. Heaven Shall Fall / Hell Will Return
6. Army Of Death
7. Sudden Death
8. Satan Der Gör Ont
9. Frndshp Is Over ! P.S. Say No More
10. Filthy Animal! Go And Save Yourself?